

«Η ποντικοπαγίδα» της Κλεοπάτρας Κάτση

Η αυλαία άνοιξε, τα φώτα είναι όλα σβηστά. Το μόνο που ακούγεται είναι ο ήχος από το κλαδί, που λόγω του αέρα χτυπά μανιωδώς το παράθυρο.

Τα μάτια όλων είναι στυλωμένα στην σκηνή, όλοι αδημονούν να αρχίσει το έργο που με τόση λαχτάρα, ήρθαν να δουν.

<<Το έργο που θα παρακολουθήσετε, ονομάζεται, ποντικοπαγίδα, της Αγκάθα Κρίστι, η παράσταση αρχίζει>>. Ακούστηκε η φωνή του εκφωνητή.

<< Η ποντικοπαγίδα>> ξεκίνησε, ως μικρό ραδιοφωνικό έργο το 1947 με τον τίτλο «Τρία τυφλά ποντίκια» ενώ πήρε το σημερινό της όνομα επινοήθηκε, από έναν στίχο του Σαίξπηρ όταν μετεξελίχθηκε σε κανονικό θεατρικό έργο.

Για πρώτη φορά σε παγκόσμια πρεμιέρα ανέβηκε, στις 6 Οκτωβρίου 1952 στο Βασιλικό Θέατρο του Νότιγχαμ και έκανε πρεμιέρα στο New Ambassador's Theatre στο Λονδίνο στις 25 Νοεμβρίου 1952, όπου και παρέμεινε για. εικοσιένα περίπου χρόνια. Από εκεί μεταφέρθηκε στο γειτονικό St. Martin's Theatre, όπου η πρώτη παράσταση παίχτηκε, 25 Μαρτίου 1973.

Από το 1952, μέχρι και σήμερα έχει φτάσει τα εξήντα τέσσερα χρόνια παράστασης.

«Η Ποντικοπαγίδα» έχει παιχτεί σε όλο τον κόσμο με τεράστια επιτυχία και έχει μεταφραστεί σε πενήντα γλώσσες. Χαρακτηριστικά στο Τορόντο του Οντάριο έκανε πρεμιέρα στις 19 Αυγούστου 1977 και κατέληξε, το μακροβιότερο έργο της πόλης, πριν κατεβάσει την αυλαία, στις 18 Ιανουαρίου 2004 έπειτα από 26 χρόνια λειτουργίας και 9000 παραστάσεις.

Η ίδια η Αγκάθα Κρίστι δεν περίμενε τέτοια επιτυχία. Στην αυτοβιογραφία της αναφέρεται μία συζήτηση ανάμεσα στην ίδια και σε έμπιστο φίλο της «Θα του δώσω 14 εβδομάδες το πολύ» είπε ο φίλος της για να του απαντήσει η Κρίστι «Δεν πρόκειται να αντέξει τόσο, 8 εβδομάδες και αν...».

Όταν ξεπέρασε το ρεκόρ του μακροβιότερου έργου στο West End τον Σεπτέμβριο του 1957, η Κρίστι έλαβε ένα τηλεγράφημα από τον Νόελ Κάουαρντ που έγραφε « όσο και να με πονάει πρέπει ειλικρινά να σου δώσω συγχαρητήρια».

Το έργο διαδραματίζεται επτά ανθρώπους, πέντε άντρες και δύο γυναίκες, συγκεντρώνονται σε μια εξοχική πανσιόν, στο Μόνσκουελ Μάνορ, που το διευθύνει ένα νεαρό ζευγάρι, η Μόλλυ και ο Τζάιλς Νταιίβις.

Λίγες μέρες ψυχικής ηρεμίας και ξενοιασιάς τους περιμένουν. Τουλάχιστον, έτσι πιστεύουν όλοι. Γρήγορα, όμως, θα διαπιστώσουν πως ανάμεσα τους έχει παρεισφύσει και ένας στυγερός δολοφόνος, που ήδη έχει σκοτώσει κιόλας κάποιον στο Λονδίνο.

Το χιόνι πέφτει ακατάπαυστα ολόγυρα απ' την πανσιόν, δημιουργεί γύρω από τα εγκλωβισμένα πρόσωπα ένα αδιαπέραστο κλοιό, που ευνοεί θαυμάσια τα σκοτεινά σχέδια του δολοφόνου.

Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει. Ο αστυνόμος Τρότερ θα δοκιμάσει ένα σωρό έξυπνα τεχνάσματα προκειμένου να παγιδεύσει το δολοφόνο, μα ο σατανικός αυτός άνθρωπος ξεγλιστρά.

Είναι ένα παζλ με οχτώ μόνο κομμάτια και τα κομμάτια του είναι οι αυτοί οι άνθρωποι, με διαφορετικό παρελθόν ο καθένας, μα με ένα μυστικό που τους ενώνει.

<< Ήθελα να ξεχάσω, να ξεχάσω, το παρελθόν>> ακούω την φωνή της Μόλλυ Νταιίβις. Και αφαιρώ για λίγο τον νου μου από την παράσταση.

<< Να ξεχάσω το παρελθόν μου>>, ποιος δεν το ευχήθηκε στη ζωή του; Ποιος δεν θέλησε να αφήσει πίσω του και να διαγράψει από την μνήμη του ότι τον έκανε να πονέσει;

Μήπως το παρελθόν είναι η ποντικοπαγίδα των ανθρώπων; το οποίο ορίζεται σύμφωνα με τα δικά σου θέλω και τις δικές σου απόψεις. Είναι αναμφίβολα μία παγίδα, από την οποία κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει.

Μια σκιά, τρομακτική και άχαρη, αυτό είναι το παρελθόν. Ένα μαύρο σεντόνι που νιώθεις να σε πνίγει, κάθε βράδυ

πριν κοιμηθείς. Ένας πίνακας με σκοτεινά χρώματα που απεικονίζει τα σφάλματα σου.

Μια γιγαντοσθόνη, που σου υπενθυμίζει τα λάθη σου, ξανά και ξανά και ξανά...

Και εσύ, μια μικροσκοπική φιγούρα, που ξέφυγε από ρεκλάμα, κάθεται στην πρώτη θέση και βλέπεις όλα αυτά που θες να ξεχάσεις, όλα αυτά που ένιωσες να καίνε και να ουρλιάζουν, σαν πεινασμένοι λύκοι μέσα σου.

Τελικά μπόρεσε ποτέ κάποιος να τα καταφέρει; Μπόρεσε να διαγράψει με μιας το παρελθόν και να κοιτάξει την υπόλοιπη ζωή του; και αν ναι, πως;

Από μικρό παιδί κιόλας, ο καθένας χαράζει την δική του πορεία, έχει την επιλογή να διαλέξει το πως θα συνεχίσει βαδίζει τον δρόμο του, γεγονός που συνεπάγεται με σωστές και λάθος επιλογές. Επιλογές δικές του όμως! Επιλογές που είτε ευνόησαν είτε όχι, ήταν δικές του.

Δεν έχει νόημα το να προσπαθείς να σβήσεις, σαν μία λανθασμένη πρόταση, το παρελθόν σου. Ούτε και το να αδιαφορείς για τα προβλήματα σου.

Η ζωή σου, είναι δική σου και μόνο. Εσύ πρέπει να την διαχειριστείς, με τον τρόπο που εσύ θα διαλέξεις. Πρόσεχε όμως, μην απογοητευτείς, εάν δεν πήρες την σωστή απόφαση, διότι απλά, ήταν δική σου.

Ζήσε για εσένα και αντιμετώπισε την ποντικοπαγίδα σου, μην την βγάλεις όμως από την ζωή σου.

http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/11/blog-post_14.html?spref=fb